

Meditacions: Diumenge de la segona setmana de Quaresma (Cicle A)

Reflexió per a meditar el segon diumenge de Quaresma. Els temes proposats són: el desert i la muntanya són llocs de silenci; Déu ens divinitza en l'oració; el misteri de Déu se'ns revela progressivament.

LA LITÚRGIA de diumenge passat ens presentava Jesús i el dimoni cara a cara al desert. En aquest segon diumenge de Quaresma, d'altra banda, ens traslladem al mont Tabor per assistir a l'esdeveniment gloriós

de la Transfiguració del Senyor. Si al desert «veiem Jesús plenament home, que comparteix amb nosaltres fins i tot la temptació», al Tabor «el contemplem com a Fill de Déu, que divinitza la nostra humanitat»^[1].

Tanmateix, malgrat el contrast, tots dos successos anticipen el misteri pasqual: «La lluita de Jesús amb el temptador preludia el gran duel final de la Passió, mentre que la llum del seu cos transfigurat anticipa la glòria de la Resurrecció»^[2].

El desert i la muntanya tenen en comú que són llocs apartats, on regna la soledat. Jesús s'hi retira, empès per l'Esperit Sant, per pregar amb el Pare. La Sagrada Escripura ens mostra que en aquests espais, buits de soroll, Déu es revela d'una manera especial. Per això, tots necessitem espais i temps de silenci en els quals, apagant els sorolls que ens envolten, puguem afavorir un recolliment interior on se senti el

murmuri de Déu. «El silenci és capaç d'obrir un espai interior en el més íntim de nosaltres mateixos, per fer que allí hi habiti Déu, perquè la seva Paraula romanguí en nosaltres, perquè l'amor a Ell arrelí en la nostra ment i en el nostre cor, i animi la nostra vida»^[3].

És normal sentir un cert temor al silenci, perquè ens exigeix entrar en el nostre interior per descobrir la veritat de la nostra existència. És normal, també, que al principi ens costi abaixar el nivell de soroll en aquests moments. Però, quan el busquem enmig de l'atrafegament diari, entre l'anar i el venir tantes vegades accelerat, estem obrint un camí a la presència de Déu. El Senyor espera moltes vegades el nostre silenci per revelar-se.

PERE, Jaume i Joan, en pujar al Tabor, es veuen immersos inesperadament en l'oració de Jesús. Ells havien contemplat moltes vegades en el passat el rostre del Mestre; l'havien mirat mentre pregava, quan predicava l'arribada del Regne o curava molts malalts. Potser havien vist reflectits en el rostre de Crist els sentiments que omplien el seu cor. No obstant això, al cim del Tabor veuen d'una manera nova aquest rostre tan estimat.

Jesús revela la seva glòria als tres amics: «Es transfigurà davant d'ells; la seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum» (*Mt 17, 2*). És tal la impressió que els va produir la contemplació del cos gloriós del Senyor, que Pere, entusiasmat, exclamà sense saber què deia: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra

per a Elies» (Mt 17, 4). Els deixebles es van sentir deïficats. «L'oració és l'elevació de l'ànima a Déu»^[4], assenyala sant Joan Damascè, en una expressió recollida pel Catecisme de l'Església; és un espai de silenci davant de Déu, on acudim per omplir-nos d'ell, per saciar la nostra set.

Els deixebles van ser captivats per allò que veien al Tabor. «L'oració ens donarà la deïficació bona, humil, santa –escrivia sant Josepmaria–; i podrem treballar en tots els ambients (...). Per aquest seguiment continuat, perseverant, del que és diví, el Senyor ens donarà a mans plenes la riquesa dels seus dons, la divinització bona»^[5]. «Al mateix temps, no és sana una oració que sigui aliena a la vida. Una oració que ens aliena del concret de la vida es converteix en espiritualisme, o, pitjor, ritualisme. Recordem que Jesús, després d'haver mostrat als deixebles la seva glòria al

mont Tabor, no vol allargar aquest moment d'èxtasi, sinó que baixa amb ells de la muntanya i reprèn el camí quotidià. Perquè aquella experiència havia de romandre en els cors com a llum i força de la seva fe; també una llum i força per als dies esdevenidors: els de la Passió»^[6].

COM havia succeït durant el Baptisme del Senyor al riu Jordà, també al mont Tabor «aparegué tota la Trinitat: el Pare en la veu, el Fill en l'home, l'Esperit en el núvol lluminós»^[7]. Sorpresos pel que succeïa davant dels seus ulls, els tres deixebles de Jesús reben una revelació que trigaran més temps a comprendre: que l'únic Déu és, al mateix temps, una Trinitat de persones. El misteri de Déu se'ns desvela progressivament en l'oració, preparada moltes vegades amb la

lectura espiritual i per la formació personal. D'aquesta manera aplanarem el camí a l'Esperit Sant perquè sigui ell qui purifiqui progressivament la nostra idea de Déu, i ens ensenyi a tractar-lo amb senzillesa i confiança. L'Esperit Sant farà de nosaltres «homes i dones transfigurats»^[8], que s'han deixat regenerar, corregir i consolar.

Quan Pere encara parlava, «els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo. Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front fins a terra, plens de gran temor» (*Mt* 17, 5-6). Són unes paraules i uns moments que els apòstols mai no van oblidar. Units a l'oració de Jesús, també nosaltres descobrim la meravella d'escoltar-lo i de comprendre la nostra condició de fills de Déu. «L'oració és la relació viva dels fills de Déu amb el seu Pare

infinítament bo, amb el seu Fill Jesucrist i amb l'Esperit Sant (...). És estar habitualment en presència de Déu, tres vegades Sant, i en comunió amb Ell»^[9]. Maria, que es va deixar emmotllar interiorment per la gràcia, ens pot ajudar a trobar aquests moments de silenci en els quals puguem aprofundir en la nostra condició de fills.

[1] Benet XVI, Àngelus, 17-II-2008.

[2] Ibíd.

[3] Benet XVI, Audiència, 7-III-2012.

[4] Sant Joan Damascè, *De fide orthodoxa*, 3, 24.

[5] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, n. 54.

[6] Francesc, Audiència, 9-VI-2021.

[7] Sant Tomàs d'Aquino, *Suma teològica*, III, c. 45, a. 4, ad 2.

[8] Sant Joan Pau II, Homilia, 11-III-2001.

[9] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2565.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
segon-diumenge-de-quaresma-cicle-a/
\(04/04/2026\)](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-segon-diumenge-de-quaresma-cicle-a/)